

General | | Actualitzat el 27/09/2021 a les 07:43

Som més tous els pares i mares d'ara?

Ens ho explica la psicòloga Laia Sala

[inicicentrareport]Quantes vegades hem de sentir a dir que els pares o mares d'ara som més tous? Que tenim menys autoritat? Que no sabem posar límits? Que som fluixos i els ho consentim tot?

Hem parlat amb la psicòloga Laia Sala, psicòloga infantil i d'adolescents, per tal que ens faciliti el seu punt de vista.

Segons ens explica hi ha hagut un **canvi de paradigma en l'estil de criança**, d'un paradigma en el qual la persona adulta estava al centre i els infants actuaven per por i pendants de si el pare els renyava o no els renyava. En aquest sentit s'obviava completament si l'infant ho volia fer o no, si li agradava o no... ho feia per evitar el càstig del pare o mare.

Evidentment obeïen, ho feien a la primera i vindria a ser "a la taula i al llit el primer crit", aquesta obediència cega del que diu la persona adulta, que generalment era la figura del pare.

Què ha passat? Estem començant per fi a tenir un canvi de paradigma on **ens comencem a centrar en l'infant, en la criatura. Què li volem ensenyar? Què li estem transmetent?** Si l'estem educant en l'obediència evidentment mai serà una persona autònoma, sempre esperarà a que algú li doni ordres, que algú li expliqui què ha de fer i si ho fa sempre tindrà la por que el renyin, que li diguin que està mal fet i això generarà moltes inseguretats tant físiques com psíquiques.

Deixar cert espai, certa forquilla per decidir què vols i què t'agrada els farà ser més autònoms i autònomes. De vegades se'ns barregen els límits i les normes: **està bé que les criatures sàpiguen que hi ha normes diferents en diferents entorns** i que cada persona també estableix normes diferents.

Està bé que sàpiguen que potser a l'avi o l'àvia li molesta molt que s'aixequi de la taula i aquí és on entren els pactes. No és dir: **"no has de fer això perquè ho dic jo"**, sinó **"no has de fer això perquè a aquesta persona no li agrada"**. Són normes, són pactes, és diàleg perquè tothom estigui bé.

S'ha de tenir en compte que són nens i nenes, i a la infància el que toca és jugar i moure's, no seguir unes convencions socials imposades pels adults per la seva conveniència. No podem esperar que estiguin quietes, que no juguin amb tot el que tenen al voltant.

L'excés de normes pot arribar a bloquejar a una criatura. **Un no constant: no corris, no saltis, no trepitgis el sofà, no ho toquis... fa que la criatura es pugui arribar a col·lapsar.** Si en canvi canviem de lloc allò que no volem que toqui o es faci malbé ja s'evita aquest bloqueig.

La Laia Sala ens explica que al consultori d'Adolescents.cat es troba amb molts adolescents els quals els pares/mares els han posat moltes normes i que es troben amb el fet que no poden ser ells mateixos, **que no se senten bé, que no hi ha bona comunicació**, que no els deixen tenir parella... tot això són normes, no són límits.

Una manera sana de regular tot plegat amb límits seria per exemple dient-los: a mi em preocupa que tinguis parella perquè no deixis de banda els estudis. Com ho podem fer? **Com us podeu**

veure sense que això t'afecti els estudis? Això és un pacte.

Som més tous? **Estem més vinculats emocionalment amb les nostres criatures**, comencem a tenir en compte com se senten, què els passa i els tenim presents a la presa de decisions. Això els fa créixer emocionalment més estables i autònoms.

[info]Segueix a la Laia Sala a les seves xarxes[/info] [ficentrareport]